

Principi de vida, principi de *Some Like it Hot*

Antoni Serra

Si em permeteu, íncubes i súcubes del cel·luloide, ja ens ho va advertir Auden a un dels seus poemes, *In memory of W. B. Yeats*, si no vaig errat, amb aquestes paraules: «i cadascú dintre la seva cel·la estigui convençut de ser ben lliure», i així ara —sabeu que ens han fet creure que ja estam en el segle XXI— el director de *Temps Moderns*, una revista gens usual —diria fins i tot que inimaginable— en una terra culturalment gairebé calcinada, m'ha comunicat que he de ser del tot lliure a l'hora d'eleger el principi que més m'ha interessat, per les circumstàncies que siguin (sexuals, polítiques, econòmiques, de santoral o d'infern etern), de qualsevol de les pel·lícules de la meua ja llarga, sentimental i inútil vida. I és clar, s'ha d'agradir la llibertat de ser lliure...

I d'immediat no vaig dubtar ni un segon de la possible elecció.

Exacte, es va fer present a la meua memòria un film del sempre admirat Billy Wilder *Some Like it Hot*. El començament, l'inici, el principi d'aquesta excepcional obra de Wilder és, no cal dubtar-ho, el principi de la vida. Recordaré les escenes que segueixen d'immediat als crèdits de la pel·lícula en blanc i negre: un cotxe fúnebre —típic de finals dels anys vint—, conduït per uns senyors molt circumspectes, és perseguit per una dotació policíaca. Hi ha intercanvi de trets. La caixa de mort o bagul (dcvb alcoverià: veure baül) rep de ple els impactes de les bales i el cadàver, ai santamare-dedéu santíssima!, vessa brolls de sang convertida en whisky (el miracle bíblic de l'aigua transformada en vi de reserva de bona anyada ha estat superat pel geni de Billy Wilder). I, ¿no és l'alcohol el principi de la vida? ¿No és l'alcohol el que possibilita la felicitat, talment una consubstanciació de la carn?

Vet aquí, per tant, la meua incondicional admiració pel principi de *Some Like it Hot*.

Però encara hi ha més teca, si se'm permet de continuar. A les escenes següents de la persecució, la policia arriba a la funerària on ha estat conduït el bagul/baül i faciliten, a l'inspector en cap, la contrasenya per participar a les exèquies, que no és més que «vengo al funeral de la abuelita». Perfecte. Admirable. Crec que, en aquesta ocasió, el Déu Suprem cinematogràfic (la Metro-Goldwyn-Mayer) va ser just i precís.

Some Like it Hot té el millor principi i, al mateix temps, el millor final possible de pel·lícula —malgrat jo elegís en el seu moment el de *Casablanca* per pur romanticisme tronat.

Perdonau la meua heterodòxia, però no m'agrada que els sants —i alguna beata verge sense flor romanyal— m'agafin confessat. ■

